

vendt, at det er Hr. Lars Bjørnbat, som bliver udleveret til mig, og derfor takker jeg naturligvis.

Minestad: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det efter den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig til tidligere Sager af lignende Beskaffenhed, er en Selvsølg, at jeg ogsaa stemmer for den foreliggende Indstilling, og jeg vil yderligere tilføje, at jeg i det Væsentlige heller ikke har Noget at indvende mod de Udtalelser, der findes i Betænkningen af hele Udvalget, idet jeg ogsaa erkjender, at det ikke er saaledes, at Samtykket skal gives i ethvert Tilfælde, hvor Nogen med mer eller mindre Grund søger sig fornærmet ved Udtalelser, der ere falske her. Vel er det min Overbevisning, at Bestemmelsen i Grundlovens § 57 ikke saa meget har haft Hensyn til det Tilfælde, at Private fornærmedes ved Udtalelser, der maatte være falske her, som nærmest til at værne om Ytringsfriheden lige over for Regjeringen; men sikkert er det, at Bestemmelsen har et saa vidt Omfang, at den ogsaa omfatter Fornærmelser mod Private. Det kan heller ikke negtes, at de samme Grunde, som bevirke, at man f. Ex. som Bidne ikke alene kan være berettiget, men ogsaa forpligtet til at udtale Beskyldninger mod Andre, om man end ikke kan føre Bevis for dem, tilvisse undertiden, skjøndt i en mindre Grad, kunne gjøre sig gjældende her i Thinget, thi man kan have Opfordring til at meddele Oplysninger, der ere ufordelagtige for Andre, om man end ikke er i Stand til at føre fuldstændig Bevis derfor. Jeg er imidlertid ikke i Stand til fuldstændig at tiltræde Betænkningens Udtalelse om, at der skal tages Hensyn til den større eller mindre Karakter af foruds- og veloverveiede Ytringer. Saadanne Hensyn, der kunne have stor Betydning ved Paadømmelsen af en Sag, naar den kommer til at foreligge for Domstolene, forekomme mig ikke at burde tages i Betragtning her; thi vi maa gaa ud fra, at alle vore Ytringer ere vel overveiede. Imidlertid har jeg ved tidligere Leiligheder med nogen Smerte set, at adskillige Medlemmer her i Thinget være tilbøjelige til, saaledes som det ogsaa er udtalt her i Betænkningen, at betragte Thingets Tilladelse til en Sags Anlæggelse i Anledning af fornærmelige Ytringer, der ere falske her, som en ren Undtagelse, ligesom nu Enkelte udtale, at de kun saare sjældent kunne tænke sig at ville stemme for en saadan Tilladelse, medens de dog netop i den nærværende Sag have fundet et saadant saare sjældent Tilfælde; men det er med Glæde, jeg har set, at hele Udvalget nu er enedes om [at gjøre denne Indstilling. Jeg skal tiltræde Forslaget fuldkomment for mit Vedkommende.

Winter: Det har gjort mig ondt, at dette Andragende er kommen ind til Thinget; det forekommer mig, at den ærede Medborger, Hr.

Bjørnbat, kunde have ladet sig nøie med den Opreisning, som han sit ved Thingets Holdning, da hin Forespørgsel var for. Jeg finder, at en saadan folkelig Mand bør sætte lige saa megen Pris paa den Dom, vi som en Art Overjury i dette Tilfælde have givet, som paa en Dom, han kan faae ved en Domstol. Dertil kommer, at den Dom, som skulde hentes fra en Domstol, træder ikke hurtigt frem. Det kan være længe, inden denne Sag bliver endelig paakjendt, og dernæst har man den Urgrelse, at hele Historien bliver fristet op paa ny. Jeg kan huske, at jeg flere Gange har haft den Tilfredsstillelse i saadanne Injuriesager i Umindelighed at faae fuldstændig Opreisning; men saa havde jeg den Urgrelse efter 1½ Mars Forløb at læse paa ny alle de infame Beskyldninger, som vare gjorte imod mig, og som Domstolene fuldstændig havde underkjendt. Haude jeg været i Hr. Bjørnbats Sted, vilde jeg ikke have indgivet dette Andragende. Nu er det imidlertid kommet herind, og jeg skal da tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i den Henseende. En af de Grunde, der har bevæget Hr. Bjørnbat til at indgive sit Andragende, er den, at det Passerede kan være ham skadeligt i hans offentlige Forhold og i hans Embedsstilling, og han henviser navnlig til, at hans Overøvrighed er bleven opfordret til at skride ind imod ham. Dersom denne Overøvrighed havde vist noget Livstegn i denne Henseende, var det en anden Sag; men jeg har ikke erfaret, at der er slet Noget i den Retning, og jeg haaber, at den ærede Kultusminister har haft den samme Følelse som jeg, da denne Sag var for her, idet jeg udtalte til ham, at jeg haabede, at han ikke lod sig føre paa Glatis af det ærede Medlem fra Bornholm (Kofod). Jeg tror, at Hr. Bjørnbat kunde have beroliget sig, indtil der vistest noget. Legn fra Hovesattes Side. Det forundrer mig Noget, at han har kunnet lægge saa stor Vægt paa denne Sag, da han endog i de sidste Dage har modtaget fornøiede Anerkjendelsesbeviser paa den Velvillie og Agtelse, han nyder i den Kred, hvor hans Virksomhed er kjendt. Naar den ærede Rigsdagsmand, Hr. Kofod, som der staar — jeg læser det op af Udvalgets Betænkning — har bestyldt ham for „vitterlig Mandhed“, vil jeg sige, at da enhver Mand, der giver sig af med Pressen eller er Bladudgiver, saa tidt bliver bestyldt herfor, saa forekommer det mig, at han ikke burde have tillagt det større Vægt end det, man undertiden ser i Pressen. Det kan ligesom ikke betale sig at tage saadanne Sager op hver Gang. Jeg for min Part vilde ikke give fire Skilling for at faae en Opreisning lige over for denne Ytring, og det kommer rimeligvis til at koste Hr. Bjørnbat ca. 60 Rd. at faae den efter et eller halvandet Mars Forløb. Derfor vilde jeg, da jeg er en Ven af Hr. Bjørnbat og har udtalt mig saaledes, da Sagen sidst var for,